

EUROPA-PARLAMENTET

SPECIALUDGAVE

*DIREKTORATET FOR PLANLÆGNING
AF PARLAMENTETS ARBEJDE*

DET EUROPÆISKE RÅD **den 25. og 26. marts 2004** **Bruxelles**

TALER AF FORMANDEN PAT COX
FORMANDSKABETS KONKLUSIONER

01/S-2004

Generaldirektoratet for Parlamentets Ledelse

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2004)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2004)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\Bruxelles

TALER

**TALE AF PAT COX,
FORMAND FOR EUROPA-PARLAMENTET,
TIL DET EUROPÆISKE RÅDS ARBEJDSSESSION OM TERRORISME**

**BRUXELLES
TORS DAG DEN 25. MARTS 2004**

I Europa-Parlamentet hørte vi om ugerningerne i Madrid den 11. marts, mens vi var samlet til mødeperioden i Strasbourg. Jeg gav straks udtryk for vores dybeste medfølelse, kondolence og solidaritet over for de mange familier, som har lidt som følge af dette oprørende, uberettigede og utilgivelige angreb på det spanske folk, på demokratiet og på Europa. Dette var tillige en krigserklæring mod demokratiet.

Disse ubeskriveligt onde handlinger markerede et nyt trin i den voksende trussel fra terrorisme. Vore borgere er nu fælles om en følelse af sårbarhed over for en trussel, som kan ramme enhver af vore medlemsstater på et hvilket som helst tidspunkt.

I januar i år talte jeg på den første internationale konference for terrorisme-ofre, og ved den lejlighed sagde jeg, hvad jeg vil gentage i dag - at det er vores pligt over for det spanske folk, og over for Europas folkeslag, at der ikke må findes noget sikkert tilflugtssted for terrorister og terrorisme i Den Europæiske Union.

Det irske Formandskab skal have tak, fordi det tog terrorisme-spørgsmålet op på møder i Rådet sidste uge og i denne uge. Ved at ændre på dagsordenen for Det Europæiske Råd har I understreget, at vi først og fremmest fokuserer på terrorisme.

De vil inden længe skulle diskutere de specifikke forslag, som ministrene for retlige og indre anliggender har udarbejdet. Min bøn til Dem i dag skal være, at De tager alle nødvendige skridt for at garantere det tættest mulige samarbejde mellem alle vores sikkerhedstjenester i denne verdensomspændende kamp mod terrorisme. Og jeg beder Dem huske på, at det vil være positivt at enes om konklusioner, men at det er uomgængeligt nødvendigt at sikre, at disse konklusioner bliver effektivt ført ud i livet.

Vi har instrumenterne til vores rådighed. Vi kan nå til enighed mellem regeringer, men vi må sikre, at regeringerne fører beslutningerne effektivt ud i livet, og at det uomgængelige samarbejde mellem regeringer og sikkerhedstjenester står mål med situationens presserende karakter. Det er ikke lykkedes os at indfri de løfter, vi afgav efter den 11. september. At indfri disse løfter kunne være et passende svar på massakren den 11. marts. Det ville være det kraftigst tænkelige signal om, at Europas demokratier og Europas institutioner står sammen i deres beslutsomhed om at overvinde de største trusler, vi står over for.

Og i takt med at vi optrapper vores kamp mod terrorister, lad os da ikke glemme deres ofres tragedie. Jeg håber og tror, at det har været til nogen trøst for deres pårørende at se det usædvanlige opbud af solidaritet og medfølelse fra det europæiske fællesskab, ja fra hele verdenssamfundet. Parlamentet har opfordret til, at vi markerer den 11. marts som den dag Europa mindes ofrene for terror.

Lad budskabet fra dette møde være klart og tydeligt:

En favor de la democracia y de los derechos humanos. No más bombas. No más muertos. Entre todos acabaremos con los terroristas.

**TALE AF PAT COX,
FORMAND FOR EUROPA-PARLAMENTET,
TIL DET EUROPÆISKE RÅD**

**BRUXELLES
FREDAG DEN 26. MARTS 2004**

Det tema, der viser sig for dette Europæiske Råd, er behovet for at gøre noget ved "leveringsunderskuddet". Intetsteds er dette behov tydeligere end når det gælder Lissabon-agendaen, hvor et underskud i levering er i færd med at føre os hen til et underskud i troværdighed for den samlede øvelse.

På topmødet i Lissabon i foråret 2000 udstak Det Europæiske Råd ambitiøse målsætninger for at modernisere den europæiske økonomi. I centrum for disse stod udsigten til en ekstra årlig vækst som følge af foranstaltningerne i agendaen på 0,75 %, år for år. Dette kunne i år 2010 bringe os på højde med USA's vækstrater.

At opstille ambitiøse målsætninger og tidsfrister er en del af den europæiske metode. Det sætter skub i den offentlige handling, og det kan også styrke den offentlige troværdighed. Programmet for det indre marked i 1992 og den fælles mønt i 1999 er påmindelser fra nyere tid om, at når vi vil, så kan vi gennemføre store ting sammen. Lissabon-agendaen, der på sin måde er lige så ambitiøs som disse andre målsætninger, kræver en vedvarende indsats fra medlemsstaternes side, med hjælp, ikke hindringer, fra Bruxelles. Dette er et europæiske felttog, som udkæmpes på nationale fronter. Medlemsstaternes handlinger er nu nødt til at stå mål med vores europæiske ambitioner.

Vi har fire års erfaring med et tiårsprogram, og alle analyser peger på det centrale faktum, at vi ikke er på sporet.

Der er sket betydelige fremskridt. Medlemsstaterne har én for én givet sig i kast med nationale økonomiske reformer - deregulering af arbejdsmarkedet, pensions- og velfærdsreformer, jobskabelsesprojekter - men den samlede sum af disse anstrengelser har endnu ikke haft den ønskede virkning.

To nøgleindikatorer, økonomisk vækst og jobvækst, sætter fokus på problemet. Vore borgere stiller med rette spørgsmål. Hvordan kan vi med vores hjemmemarked, som er næsten halvanden gang som USA's marked, og hvordan kan vi med vores højere andel af verdenshandelen blive ved med at klare os mindre godt end USA? Hvorfor, når vi har et indre marked, afstivet af en fælles valuta, er vi nødt til at vente på, at den amerikanske økonomi skal komme sig for at bringe os ud af vores stagnation?

Selvfølgelig er vore vælgere bekymrede over de hurtige forandringer og nedbrydningen af traditionel jobsikkerhed og andre erhvervede sociale goder. Medlemsstaterne og Det Europæiske Råd selv burde gå i spidsen og forklare, at Europas velstand på lang sigt kræver, at man koncentrerer sig om at skabe job snarere end om at bevare job og om at udvikle folks færdigheder og evne til at omstille sig. Det, der er brug for på reformfronten, er at sætte mere skub i processen, ikke at sætte farten ned.

I de europæiske institutioner bidrager vi til reformprocessen. Der bliver taget betydelige skridt fremad ved afslutningen af denne valgperiode, med et rekordstort antal lovgivningsmæssige sager på vores sidste to fulde mødeperioder. Allerede i næste uge vil Parlamentet vedtage to større lovgivningsmæssige forslag for finansstjenesteydelser. Vi er villige til at bevæge os fremad med ekspresprocedurer, ikke blot når det gælder værdipapirer, men også for bankvæsen og forsikringsvirksomhed. Vi har presset på for en hurtig liberalisering af gods og passagertrafikken, ligesom vi i fortiden har gjort det for at skaffe både virksomheder og forbrugere lettere adgang til billigere energi.

Omkring nogle velkendte spørgsmål har institutionerne ikke fundet vilje eller samlet styrke til at levere varen. Jeg husker, at vi lykønskede os selv på Det Europæiske Råd i Barcelona, fordi vi troede, at vi havde en politisk aftale om Det Europæiske Fællesskabs patent. Nu hører vi så, at Rådet endnu en gang har svigtet, godt tredive år efter de første diskussioner, og det på et tidspunkt, hvor amerikanske selskaber løber fra deres EU-modparter i forholdet 4:1, når det drejer sig om patenter registreret på USA's patentkontor; og selv i selve Unionen er amerikanske firmaer i front (170:161).

Der, hvor vi har vedtaget europæiske rammer, er gennemførelsen og håndhævelsen på nationalt niveau skuffende. Godt 40 % af EU's direktiver bliver stadig ikke omsat inden for de fastsatte tidsfrister. Vore tre institutioner må her gøre en kollektiv indsats: Kommissionen må håndhæve; medlemsstaternes regeringer bør engagere sig regelmæssigt med deres nationale parlamenter omkring Lissabon-agendaen, og Parlamentet kunne bruge sin dialog med de nationale parlamenter til at sætte fokus på spørgsmål med høj prioritet, hvor omsætningen halter bagud, eller hvor håndhævelsen må forstærkes.

Kvaliteten i vores lovgivning er af grundlæggende betydning. Vi skal lave regler på europæisk niveau, men vi bør udstede færre og gøre dem bedre. Vi er nu nødt til at anvende den aftale, vi indgik i december om bedre lovgivning. Der bør være et program fælles for alle tre institutioner om forenkling af lovgivningen, med et præcist program for de næste seks måneder, for det næste år, og for den næste femårsperiode. Og vi bør leve op til vores løfte om bedre at måle virkningerne af, hvad vi her gør ved job, konkurrenceevne og miljø, i form af objektive, udstrakte vurderinger af virkningerne, igen i medfør af et fællesprogram, som alle tre institutioner tilslutter sig, og ud fra fælles kriterier.

I sine udkast til konklusioner har formandskabet med rette sat fokus på betydningen af forskning og udvikling, hvor tallene fra investeringer i vore private sektorer er ringe. Vi støtter fuldt ud tanken om at forbedre vilkårene for privat forskning og undervisning og målrette den offentlige støtte. Hvad angår vores eget europæiske rammeprogram for forskning og udvikling - ja, så bør det forenkles, navnlig for små og mellemstore virksomheder, men der er også brug for ekstra bevillinger, med flere penge til grundforskning og anvendt forskning. Denne høje prioritet for fremtidige bevillinger må afspejles i de næste finansielle overslag, som vi begynder at drøfte til efteråret.

Vore videnskabsmænd og -kvinder, som i stigende grad fristes af muligheder uden for Unionen, skal motiveres og opildnes omkring bestemte store europæiske projekter, som potentielt er økonomisk levedygtige, og som kan give vore anstrengelser et europæisk fokus.

Det arbejde, som er foregået i gruppen ledet af Wim Kok og andre, har bidraget til at få os til at forstå, hvad det er der skal til, og til vores evne til at lære af fortidens praksis i medlemsstaterne, så vi nu bør opmuntre flere mennesker til at komme ud på arbejdsmarkedet, belønne dem, der arbejder, og skabe et venligt miljø for nye virksomheder, store, mellemstore og små.

Men en skarpere analyse af, hvad der foregår i den europæiske økonomi, er en ting; en helt anden ting er at afhjælpe manglerne. Her er det, at d'herrer, regeringsledere i medlemsstaterne står for skud, men de europæiske institutioner kan og bør spille deres rolle.

Det er lykkedes det irske formandskab at strømline konklusionerne fra dette møde: og for første gang vil De komme til at udsende en tekst, der er klar og forståelig. Vi håber, at færre konklusioner fører til større resultater.

Ydre relationer

Cypern

Jeg takker for, at Grækenlands nye premierminister, hr. Karamanlis, er til steder her, og jeg takker ham for at have taget sig tid til at mødes med mig i Athen tidligere på ugen. Jeg ønsker ham - og Cyperns præsident, hr. Papadopoulos - alt godt og håber i de kommende dage på en succesfuld afslutning på forhandlingerne om en løsning for øen Cypern.

Europa-Parlamentet har som De på nært hold fulgt med i, hvordan processen har udviklet sig under FN's generalsekretær Kofi Annans vennemission. Det er vort brændende håb, at lederne af begge befolkningsgrupper kan finde visdom og politisk vilje til at gøre et forsonet og forsonende Cyperns adgang til EU en mulighed og en realitet.

Det er blevet sagt mange gange før, men denne gang kan det virkelig være "den sidste chance".

Det er min opfattelse, at Den Europæiske Union ikke bør holde sig tilbage, efterhånden som vi nærmer os det tidspunkt, hvor et forslag, som der er enighed om, bliver forelagt vælgere i begge befolkningsgrupper den 20. april.

Vi bør klart signalere, hvor meget en løsning betyder for os: både i form af vel anbragte, positive, politiske udtalelser fra alle europæiske institutioner til fordel for en løsning, og i form af størrelsen af Den Europæiske Unions mulige budgetmæssige bidrag til en donorkonference den 15. april. Dersom Den Europæiske Union kan afgive et klækkeligt løfte, som i en vis udstrækning vil kunne berolige folk for så vidt angår praktiske spørgsmål - genbosættelse, genopbygning og den slags - som påvirker deres daglige udkomme, dersom vi kan sørge for Den Europæiske Investeringsbanks aktive støtte, så kan vi have en positiv indflydelse på det resultat, som vi alle her rundt om bordet i dag håber og ønsker vil komme.

Kosovo

Spændingsudladningen i Kosovo for nylig er en uhyggelig påmindelse om de indestængte spændinger, den labilitet og den risiko for stabiliteten, der stadig kan ses i Vestbalkan. Begivenhederne den 17. marts er et alvorligt tilbageslag, ikke blot på grund af den endnu mere udtalte *de facto*-adskillelse af de etniske grupper, som den har medført, men fordi den har sæt ny tvivl om Kosovos fremtid som en fredelig og multietnisk enhed.

Det er min opfattelse, at vi ikke må tillade nogen afvigelse fra den politiske strategi, der går ud på at insistere på "standarder før status". Disse standarder må omfatte evnen til at drive politik. Disse standarder tolererer ikke vold eller opnåelse af politiske mål med voldelige midler.

Samtidig er det klart, at vi ikke længere kan udskyde alvorlige overvejelser over en langfristet løsning på Kosovo-spørgsmålet. Vores politik er ved at blive slidt tynd. Situationen i Kosovo har et potentiale, som kunne "tænde luntten" i regionen, og få spøgelse fra den nyere fortid til at genopstå. Vi må uden at tøve unødigt forberede jorden for fremtidig handling, der kan føre til en rimelig, bæredygtig og retfærdig løsning, som kan accepteres af og indeholde passende garantier for begge befolkningssamfund.

De, som erklærer, at de går ind for det europæiske perspektiv, må også være parat til at tale med deres naboer. Man kan ikke tale om noget fremskridt i retning af Den Europæiske Union uden dialog eller uden fredeligt og konstruktivt engagement.

Mellemøsten

Hverken fredens sag i Mellemøsten eller den lige så vitale sag, der består i at bekæmpe international terrorisme, har fået lettere vilkår efter det udenretslige drab den 21. marts på Sheikh Ahmed Yassin, som er blevet kraftigt fordømt i Europa-Parlamentet.

Samtidig anerkender vi Staten Israels ret til at beskytte sig og sine borgere mod terrorangreb, og vi fordømmer uforbeholdent de terroristiske ugeringer, som Hamas har været ansvarlig for. Begge parter i denne konflikt er nu nødt til at vise tilbageholdenhed og stoppe den infernalske voldscyklus ved omsider at vælge den vanskelige, men nødvendige vej gennem dialog.

Selv om situationen i Mellemøsten fortsat eskaleres, må det internationale samfund ikke give det indtryk, at det har vasket sine hænder i forhold til denne krise. Hvis den israelske regering får lov til uhindret at fortsætte med sin énsidige, ikke-forhandlede plan for løsrivelse af Gaza og med opførelsen af et sikkerhedshegn, så er der risiko for, at der vil opstå nye realiteter på stedet, som vil hindre og ikke støtte en levedygtig langfristet løsning.

Jeg er af den opfattelse, at der er behov for et langt dybere konstruktivt engagement fra Den Europæiske Unions side, med henblik på at tilføre vores arbejde med De Forenede Nationer og De Forenede Stater om at genoplive bestræbelserne på en løsning en ny fornemmelse af at det haster, og bygge på de fremskridt som Kvartettens vejkort har udvirket.

Vi er nødt til at give regionen et perspektiv, og jeg støtter stærkt formandskabets nye regionalt baserede strategi, der går ud på at hæve niveauet for EU's engagement ved at udvikle et strategisk partnerskab mellem EU og Middelhavslandene og landene i Mellemøsten.

Sidste mandag aflyste præsident Mubarak en delegations besøg i Knesset for at markere 25-årsdagen for den israelsk-egyptiske fredstraktat. Samme dag, da vi søsatte Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavs-partnerskabet, valgte vi enstemmigt, herunder også med Knessets repræsentants stemme, den egyptiske talsmand til Forsamlingens første formand. Jeg har forstået, at formandskabet og Kommissionen var optaget andetsteds i forbindelse med forberedelsen af dagens møde. Jeg vil bare sige dette: undervurder ikke den demokratiske parlamentarismes styrke. Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavs-partnerskabet kan blive en platform til fremme af vore fælles strategiske mål for den større region, der hedder Middelhavslandene og Mellemøsten.

*
* *

Dette er det sidste Europæiske Råd, der er programsat før valgene til Europa-Parlamentet den 10.-13. juni, så De forventer nok, at jeg vil sige et par ord om deres betydning.

Lad mig først sige lidt om selve omfanget af disse valg: 348.824.000 mennesker i de 25 medlemsstater vil have ret til at stemme den 10.-13. juni.

Disse valg vil være de første valg nogensinde i Europas historie, som foregår over hele kontinentet. Derudover foregår disse valg i et år, hvor vores Union omdefineres og fornyes, og det på en enestående baggrund: de første valg til Europa-Parlamentet afholdt efter udvidelsen, den forjættende udsigt til en aftale om Europas længe ventede forfatningstraktat, og udpegelsen senere på året af en ny Kommission.

Den heldigt gennemførte udvidelse demonstrerer, at Unionen fortsat er i besiddelse af vitalitet og af en usvigelig evne til - i den sidste ende - at træffe de rigtige afgørelser om fundamentalt vigtige spørgsmål.

Hvor vi indtil nu har været mindre effektive, er når det drejer sig om vores evne til at sælge vores kollektive fortælling, til at kommunikere til vore europæiske medborgere om Unionens bedrifter og om dens relevans for deres liv.

Europas institutioner kunne godt trænge til et pust frisk luft og til virkelig demokratisk ilt. Hvilken bedre lejlighed kunne man tænke sig end disse europæiske valg, i dette meget særlige år, til at sikre at valgkampen i de kommende måneder får en egentlig europæisk dimension?

Naturligvis vil indenlandske politiske overvejelser og personspørgsmål altid spille en rolle i europæiske valg. Men hvis folk nogensinde skal blive i stand til at forholde sig ordentligt til EU's virksomhed, har vi brug for en vidtfavnende, åben og offentlig debat om europæiske spørgsmål.

Dette topmødes dagsorden illustrerer præcis, hvilken slags spørgsmål der burde diskuteres i valgkampen. De vil - for nu at forenkles det lidt, fokusere på jobskabelse og økonomisk vækst, på at beskytte vore borgere mod den internationale terrorismes svøbe, på gennem den nye traktat at beslutte hvem, der gør hvad i Europa på borgernes vegne, og på at styrke Europas rolle i verden.

Uanset hvor kloge og vidtrækkende beslutninger De vil træffe her i dag, bør debatten ikke ende i Bruxelles. Jeg vil appellere til Dem alle om i de kommende uger og måneder at deltage aktivt i valgkampen om alle disse spørgsmål og for vor fælles sag, for varig fred, velstand og stabilitet på hele vores kontinent.

I de forløbne fem år har Europa-Parlamentet spillet sin rolle og fuldt ud levet op til sin institutionelle pligt, navnlig i forbindelse med dets effektive og ansvarlige udøvelse af sine lovgivende beføjelser og ved at give entusiastisk og ubetinget støtte til udvidelsesprocessen.

Jeg tillader mig nu at mene, at tiden, nu hvor vi nærmer os disse fælles, europæiske valg, er kommet, hvor Europas politiske ledere skal indfri den europæiske del af aftalen med Europas vælgere. Ved denne historiske milepæl i Europas historie appellerer jeg respektfuldt til Dem alle om at gå ud og føre valgkamp for Europas demokratiske fremtid.
